

C/ Nou del teatre, 16

17004 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.girona.cat

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

SCRAPPER

Regne Unit, 2023

Direcció: Charlotte Regan

Guió: Charlotte Regan

Intèrprets: Lola Campbell,

Harris Dickinson, Laura

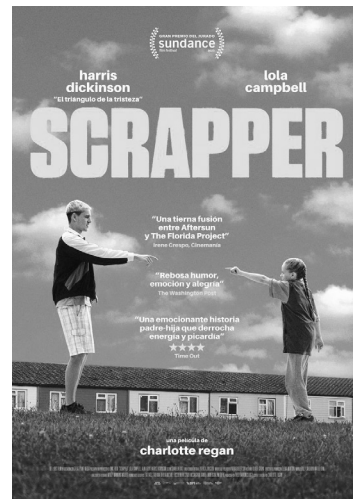
Aikman, Ambreen Razia

Durada: 84 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: anglès

Data d'estrena: 24/11/2023

Quan la vida és un joc

«Educar un nen és cosa de tots». No, rectificació: «D'educar me n'encarrego jo».

Així arrenca *Scrapper*, el prometedor debut de la londinenca Charlotte Regan, una producció de la delegació nord-americana de la BBC que va ser seleccionada al festival de Sundance. I s'entén que hi participés, perquè el film, la història d'una nena de dotze anys que viu sola fins que el seu pare absent torna a la seva vida, té molt patina de l'estil de films independents (la majoria nord-americans) centrats en aquest tipus de drames però embolcallats amb espurnes lluminoses. Només començar, ens recorda l'extraordinària *The Florida Project*, de Sean Baker, amb un punt distorsionador d'*El diari de Greg*.

Aquí també la protagonista és una nena, Georgie (Lola Campbell), espavilada (quin remei) i astuta que sobreviu com pot (robant bicicletes, per exemple) sense l'atenció de progenitors ni adults. Als nefastos serveis socials els té enganyats, fent-los creure que viu amb el seu tiet Winston Churchill, que en realitat és un dependent d'una botiga a qui grava talls de converses per reproduir-los després quan els funcionaris fan la trucada de rigor per mantenir-la «controlada». Aleshores sabem que la "scrapper" del títol (definició de lluitadora i persona indomable) és ella.

De mica en mica, a mesura que avança el film, a través de la seva mirada o la dels altres (amb simpàtics retrats intermitents que en fan d'ella diversos personatges), descobrim més de Georgie. Com ara que viu en la «quarta fase» de l'estat de dol, tal com li confessa al seu únic amic que té, Ali. També veiem com mira i escolta, entenem que diàriament, la filmació preferida que guarda al mòbil com un tresor en què apareix rient amb la seva estimada mare (que endevinem i més endavant sabem va morir d'una malaltia). Però tampoc és que tot sigui dramàtic en aquest film, la paleta de colors omple fotogràficament la pantalla (i no només, que també, amb el rosa xiclet que omplia *The Florida project*) i la directora opta per desengreixar el relat amb l'ús d'un sentit d'humor peculiar per no dir surrealista (sense anar més lluny, els diàlegs participatius d'aranyes que es diuen Napoleó o

Alexandre Magne).

L'aparició de Jason (Harris Dickinson) sacseja la pel·lícula. És el pare de la criatura, tan jove que podria passar pel seu germà gran. No sabem gaire de la seva vida, més enllà que treballa com a venedor d'entrades a les discoteques d'Eivissa, que vivia fins ara a l'eterna joventut de farra i gresca i, és clar, que van tenir la Georgie «massa aviat». La relació que reprèn (realment, que comença) amb la seva filla no serà fàcil. Tampoc sabem si tindrà continuïtat i en qualsevol moment desapareixerà del mapa una altra vegada. Però una altra vegada, de mica en mica, pare i filla llimaran tensions (gràcies a l'esforç d'ell, tot s'ha de dir) i fins i tot li arrencarà un somriure fent el burro. És a dir, jugant. I és que tant per a un com l'altre, pare i filla, la vida és un joc. Ella, evident, perquè malgrat que ha hagut de madurar per força per evadir-se d'aquesta dura realitat que li toca viure es refugia en el joc: amb el seu amic Ali, construint un refugi somiat o després amb el seu pare, jugarer de mena. Ell, perquè essencialment continua sent un Peter Pan. Que la conversa més reveladora que mantenen els dos tingui lloc en una pista de futbol i ell estigui dins jugant amb els nens del barri i ella fora, separada per una tanca divisòria, és una potent imatge simbòlica per preguntar-se qui és realment l'adult i qui la criatura.

Jordi Camps Linnell
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona